

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27. grudnia 2017 roku powódka (...) dla Firm Spółka akcyjna z siedzibą w W. (zwana dalej spółką (...) dla Firm”) – obecnie: Syndyk Masy Upadłości (...) dla Firm Spółki akcyjna z siedzibą w W., wniosła o zasądzenie od pozwanego S. M. kwoty 7.777,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od następujących kwot:

- 2.763,25 zł od dnia 2. stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 3.146,86 zł od dnia 5. lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
- 1.867,09 zł od dnia 2. kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,

oraz kosztami procesu, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż strony łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej. Wskazała, iż spełniła swoje świadczenie, na potwierdzenie czego wystawiła faktury VAT, które nie zostały uregulowane przez pozwanego (pozew, k. 2-5v.).

W dniu 29. grudnia 2017 roku, wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 9238/17, k. 30). Jego odpis został doręczony pozwanemu w dniu 22. stycznia 2018 r. (k. 37).

W dniu 5. lutego 2018 roku pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana zakwestionowała żądanie dochodzone pozwem co do zasady. Pozwany podniósł zarzut braku podstaw prawnych oraz faktycznych do żądania od niego zapłaty wynagrodzenia, na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej, wobec skutecznego rozwiązania tej umowy przez pozwanego ze skutkiem na dzień 31. grudnia 2015 roku. Wskazał także, że podczas zawarcia umowy został wprowadzony w błąd co do ceny sprzedaży energii (sprzeciw od nakazu zapłaty, 41-43).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7. maja 2014 roku (...) dla Firm Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (Sprzedawca) zawarła ze S. M., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) w G. (Odbiorca), umowę sprzedaży energii elektrycznej – dla klienta biznesowego nr (...) - dla obiektów wymienionych w załączniku do umowy. Na podstawie zawartej umowy Odbiorca miał płacić tylko za faktycznie zużytą energię elektryczną. Powyższa umowa została zawarta na okres 36 miesięcy. Dostawa energii elektrycznej dla Odbiorcy miała się rozpocząć po ustaniu obowiązywania umowy, na podstawie której Odbiorca otrzymywał energię elektryczną od dotychczasowego sprzedawcy – firmy (...). Strony umowy uzgodniły, że umowa wchodzi w życie z dniem podpisania. Cena sprzedaży energii elektrycznej na cały okres trwania umowy została ustalona na kwotę 420,00 zł/MWh wraz z miesięczną opłatą handlową w wysokości 13,00 zł (okoliczności bezsporne; umowa, k. 9, ogólne warunki umowy, k. 10-10v., załącznik informacyjny do umowy sprzedaży energii elektrycznej, k. 12).

Jednocześnie S. M. udzielił spółce (...) dla Firm pełnomocnictwa do podejmowania czynności mających na celu realizację umowy, w tym dokonania wszelkich czynności faktycznych i prawnych koniecznych do zmiany dotychczasowego sprzedawcy oraz zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji z właściwym operatorem systemu dystrybucyjnego (pełnomocnictwo, k. 13).

Umowa zawarta przez Odbiorcę z dotychczasowym dostawcą energii elektrycznej uległa rozwiązaniu z dniem 31. grudnia 2014 roku (załącznik informacyjny do umowy sprzedaży energii elektrycznej, k. 12, wiadomość e-mail, k. 15).

Spółka (...) dla Firm wystawiła na rachunek S. M. następujące faktury VAT z tytułu sprzedaży energii:

- nr (...) – za okres od dnia 21. sierpnia 2015 r. do 14. października 2015 r. – na kwotę 2.763,25 zł brutto, z terminem płatności do dnia 1. stycznia 2016 r.,
- nr (...) – za okres od dnia 15. października 2015 r. do 2. grudnia 2015 r. – na kwotę 3.146,86 zł brutto, z terminem płatności do dnia 4. lutego 2016 r.,
- nr (...) – za okres od dnia 3. grudnia 2015 r. do 31. grudnia 2015 r. – na kwotę 1.867,09 zł brutto, z terminem płatności do dnia 1. kwietnia 2016 r.,

(informacje o rozliczeniu finansowym wraz z fakturami, k. 16-19, 21-22).

W dniu 4. stycznia 2016 roku (...) dla firm wystawiła na rachunek S. M. notę odsetkową na kwotę 135,55 zł, natomiast w dniu 1. marca 2016 roku na kwotę 20,20 zł, z tytułu nieuregulowania wystawionych faktur VAT (noty odsetkowe, k. 20, 23).

Pismami z dnia: 13. stycznia 2016 roku, 15. lutego 2016 roku oraz 20. kwietnia 2016 roku, spółka (...) dla firm wzywała S. M. do uregulowania zaległości z tytułu wystawionych faktur VAT za sprzedaż energii, pod rygorem wstrzymania dostaw energii (wezwania do zapłaty, k. 24-26).

W odpowiedzi na powyższe pisma S. M. wskazał, iż niezrozumiałe jest dla niego przesyłanie wezwań do zapłaty za energię od 1. stycznia 2016 roku, w związku ze złożeniem przez niego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, które zostało przyjęte w dniu 1. stycznia 2016 roku (pismo z dnia 22. marca 2016 r., k. 44).

W dniu 12. sierpnia 2015 roku S. M. wniósł Sądu Rejonowego w Gnieźnie pozew przeciwko spółce (...) dla firm, o stwierdzenie nieważności umowy zawartej pod wpływem błędu wywołanego podstępem pozwanego. Jednocześnie złożył wniosek o zabezpieczenie powództwa poprzez wstrzymanie obowiązku regulowania przez niego jakichkolwiek faktur VAT (pозew, k. 48-51, pismo powoda, k. 57-58).

Postanowieniem z dnia 12. października 2015 roku Sąd Rejonowy w Gnieźnie oddalił wniosek S. M. o zabezpieczenie powództwa. S. M. złożył zażalenie na powyższe postanowienie (postanowienie z dnia 12. października 2015 r., k. 52-56, zażalenie, k. 59-61).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części – wskazanej powyżej - bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń strony przedstawiły wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pism procesowych odpisów dokumentów prywatnych, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka wywodziła swoje roszczenie z zawartej z pozwanym umowy sprzedaży energii elektrycznej. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10. kwietnia 1997 r. prawo energetyczne (Dz. U. 2017 poz. 220 tj.), dostarczanie paliw gazowych lub energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, o którym mowa w art. 7, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji i umowy o świadczenie usług magazynowania paliw gazowych lub umowy o świadczenie

usług skraplania gazu. W niniejszej sprawie odpowiednie zastosowanie znajdują zatem przepisy kodeksu cywilnego o sprzedaży. Zgodnie bowiem z art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody. Stosownie do treści art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Przechodząc do oceny żądania należy wskazać, iż w rozpatrywanej sprawie bezspornym był fakt zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej pomiędzy stronami. Strona pozwana podniosła natomiast zarzut wprowadzenia jej w błąd w trakcie podpisywania umowy, jak również okoliczność istnienia dochodzonego roszczenia, wskazując, iż w związku z rozwiązaniem umowy sprzedaży energii elektrycznej odpadła podstawa świadczenia.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutu pozwanego odnośnie wprowadzenia go w błąd podczas zawierania umowy z powodem. W ocenie Sądu zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł, że przy zawieraniu umowy działał w błędnym przeświadczeniu, że cena sprzedaży energii elektrycznej była niższa, niż zostało to wskazane w umowie, z tego względu, że podczas podpisywania umowy został zapewniony przez przedstawiciela powoda o znacznej oszczędności – wynoszącej 1.358,77 zł, w porównaniu z kosztami jakie pozwany ponosi na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej łączącej go z dotychczasowym sprzedawcą.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji, to na pozwanym spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez niego twierdzeń, że zawierając z powodem umowę działał pod wpływem błędu.

Zgodnie z art. 84 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, niełożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny). Stosownie zaś do treści art. 88 § 1 k.c. uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem błędu lub groźby, następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie. Uprawnienie do uchylenia się wygasa: w razie błędu - z upływem roku od jego wykrycia, a w razie groźby - z upływem roku od chwili, kiedy stan obawy ustał (§2). Powyższy przepis określa podmioty legitymowane do powołania się na błąd, formę, w której powołanie to powinno nastąpić oraz termin, w którym można skutecznie uchylić się od skutków prawnych oświadczenia woli. Możliwość uchylenia się od skutków wadliwego oświadczenia woli stanowi prawo podmiotowe kształtujące uprawnionego. Uchylenie się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu lub groźby jest jednostronną czynnością prawną, dokonywaną w formie pisemnej zastrzeżonej ad probationem. Uprawnienie do uchylenia się od skutków oświadczenia złożonego pod wpływem błędu ograniczone jest rocznym terminem zawitym, po upływie którego wygasa. Termin do uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu rozpoczyna bieg od chwili jego wykrycia albo powstania stanu, w którym racjonalna osoba zdałaby sobie sprawę, że działała pod wpływem błędu (K. Osajda (red.). Kodeks cywilny. Komentarz. wyd. C.H. Beck 2015, Leglis 2015).

Mając na względzie przesłanki z art. 84 k.c. i 88 k.c. oraz zasady rozkładu ciężaru dowodu wynikające z art. 6 k.c., w ocenie Sądu strona pozwana, na której spoczywał ciężar wykazania okoliczności wskazanych w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty, nie wykazała, że zawierając z powodem umowę działała pod wpływem błędu. Strona pozwana wskazała, że w trakcie podpisywania umowy pozostawała w błędnym przeświadczeniu, że cena sprzedaży energii elektrycznej będzie niższa od ceny jaką oferuje dotychczasowy sprzedawca, a zatem niższa niż 0,2593 zł/kW. Pozwany podniósł, iż przedstawiciel powoda wskazał pozwanemu oraz zawarł w umowie jakie pozwany będzie miał korzyści z podpisania z powodem umowy. Pozwany wskazał, iż korzyści te zostały określone w §3 pkt 1 umowy, w którym wskazano oszczędności rzędu 1.358,77 zł. Pozwany wskazał, iż w związku z tak wyliczoną oszczędnością, nie kontrolował ceny jaką oferował powód, który podstępem wpisał do umowy kwotę 0,4324 zł/kW. W ocenie Sądu okoliczność ta nie zasługuje na uwzględnienie. W pierwszej kolejności zaznaczenia wymaga, iż strona pozwana

powołuje się na §3 pkt 1 umowy zawartej z powodem. W umowie sprzedaży energii elektrycznej, stanowiącej podstawę żądania powoda, która to umowa została przedłożona przez powoda wraz z pozwem, brak jest jednakże zapisu o treści wskazanej przez pozwanego. Pozwany załączył do sprzeciwu od nakazu zapłaty wyciąg z jakiegoś dokumentu, w którym zawarty jest §3 pkt 1 o treści wskazanej przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Wyciąg ten jednakże nie stanowi dowodu na wskazane przez pozwanego okoliczności. Jest to niepopisana część pewnego dokumentu, z której nie wynika czego dotyczy ten dokument oraz na podstawie jakich danych oraz przez kogo został sporządzony. Okoliczność ta jednakże nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem cena sprzedaży energii elektrycznej wynikała z przedłożonego przez powoda cennika, stanowiącego załącznik do zawartej przez strony umowy sprzedaży energii, który został przedstawiony pozwanemu i przez niego zaakceptowany, co wynika ze złożonego na tym dokumencie podpisu pozwanego. Z treści tego dokumentu wyraźnie wynika ceny sprzedaży energii elektrycznej – 420,00 zł/MWh. Tym samym wskazać należy, że przy zachowaniu minimalnej staranności przez pozwanego, jako profesjonalistę, strona pozwana winna zauważyć te zapisy umowy, a w związku z tym nie może ona powoływać się na okoliczność złożenia oświadczenia woli pod wpływem błędu. Z poglądów orzecznictwa wynika, że granicą, która wyklucza możliwość powołania się na błąd jest sytuacja, gdy mylne wyobrażenie o skutkach prawnych złożonego oświadczenia woli zostało spowodowane niedbalstwem strony w zapoznaniu się z treścią składanego przez nią oświadczenia woli (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 8. marca 2012 r., III CSK 211/11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26 czerwca 2014 r., I A Ca 406/14). Postawa osoby składającej oświadczenie woli, świadomie wykluczająca możliwość poznania stanu faktycznego, wyłącza błąd; przykładowo osoba, która świadomie podpisuje dokument, nie znając jego treści, nie myli się, lecz świadomie akceptuje postanowienia zawarte w dokumencie, niezależnie od ich treści (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14. stycznia 2009 r., IV CSK 358/08).

W związku z powyższym pozwany nie może powoływać się na okoliczność złożenia oświadczenia woli pod wpływem błędu. Tym samym zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nie zasługiwał także na uwzględnienie zarzut pozwanego odnośnie rozwiązania umowy przed okresem, za który powód domaga się zapłaty. Jak wskazano powyżej, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji powód winien udowodnić, iż przysługuje mu wierzytelność w dochodzonej wysokości, natomiast na pozwanym spoczywał ciężar wykazania skutecznego rozwiązania umowy, skoro wywodzi z tej okoliczności skutki prawne. W ocenie Sądu strona pozwana nie sprostала ciężącemu na niej obowiązki.

Zobowiązanie bezterminowe o charakterze ciągłym wygasa po wypowiedzeniu przez dłużnika lub wierzyciela z zachowaniem terminów umownych, ustawowych lub zwyczajowych, a w razie braku takich terminów niezwłocznie po wypowiedzeniu (art. 3651 k.c.). Co do zobowiązania terminowego o charakterze ciągłym, jak w niniejszej sprawie, przyjmuje się a contrario, że nie podlega ono wypowiedzeniu, chyba że co innego wynika z ustawy. Należy jednak wskazać, że w odróżnieniu od umów bezterminowych, co do których jest przepis ogólny mówiący o zasadach ich wypowiedzenia (właśnie cytowany art. 3651 k.c.), w odniesieniu do umów terminowych nie ma takiego przepisu. Wnioskowanie stąd, tylko a contrario do art. 3651 k.c., że strony nie mogą kwestii tej uregulować umową, jest za daleko idące. Jest oczywiste, w świetle zasady swobody umów (art. 3531 k.c.), że strony mogą określić w umowie sposób jej zakończenia, to jest także wypowiedzenia, byleby nie był on sprzeczny z ustawą. Wprowadzenie zatem do umowy terminowej przepisów o jej wypowiedzeniu nie narusza żadnego przepisu ustawy, w tym z pewnością nie narusza art. 3651 k.c., bowiem ten ostatni przepis do umów terminowych w ogóle się nie odnosi – a jedynie do umów bezterminowych. Żadna racja nie przemawia za pozbawieniem stron możliwości swobodnego ustalenia terminu i okresu wypowiedzenia umowy, także umowy terminowej. Wykładnia art. 3651 k.c. nie może być dokonywana w oderwaniu od zasady swobody umów. W efekcie w ocenie Sądu dopuszczalne i ważne jest zastrzeżenie przez strony w sprawie niniejszej możliwości wypowiedzenia umowy zawartej na czas określony. Powyższy przepis nie sprzeciwia się zatem uregulowaniu przez strony - w ramach zasady swobody umów - przesłanek wypowiedzenia zobowiązania terminowego w sposób analogiczny do przesłanek wypowiedzenia zobowiązania bezterminowego o charakterze ciągłym (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20. czerwca

2017 r., I ACa 1244/16). Strony z tego uprawnienia skorzystały, normując w rozdziale 12 Ogólnych Warunków Umowy przypadki wcześniejszego rozwiązania umowy. W ocenie Sądu te postanowienia łączącej strony umowy w związku z art. 3531 k.c. należało zastosować w niniejszej sprawie. Właściwość (natura) łączącego strony zobowiązania, ani ustawa, jako też zasady współzycia społecznego nie sprzeciwiały się uregulowaniu przez strony rozwiązania umowy w drodze jej wypowiedzenia ze skutkiem natychmiastowym – w przypadku wypowiedzenia umowy przez Sprzedawcę oraz z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia – w przypadku złożenia takiego oświadczenia przez Odbiorcę.

W niniejszej sprawie strona pozwana powoływała się na złożone stronie powodowej oświadczenie o rozwiązaniu umowy, w wyniku którego umowa uległa rozwiązaniu z dniem 31. grudnia 2015 roku. Skoro zatem pozwana zgłosiła zarzut bezzasadności powództwa z tego względu, iż umowa w okresie za który powód domaga się zapłaty nie obowiązywała, to okoliczność tę winna wykazać. Samo bowiem twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). W niniejszej sprawie to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia, iż umowa uległa rozwiązaniu z dniem 31. grudnia 2015 roku. Strona pozwana nie wykazała natomiast tej okoliczności. W szczególności nie udowodniła ona czy i kiedy takie oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało przez nią złożone. Nie podjęła ona żadnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie. W szczególności nie przedłożyła dowodu w postaci jej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, czy też kopii tego oświadczenia, wraz z potwierdzeniem, iż oświadczenie to dotarło do adresata – powoda. Strona pozwana nie wykazała zatem żadnym środkiem dowodowym powyższych okoliczności. W procesie decyzyjnym Sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia na okolicznościach, które nie zostały udowodnione. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej; sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Przeciwno stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy; fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych (Pyziak-Szafnicka M. (red.). Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz. LEX 2009).

Abstrahując od powyższego, wskazać należy, że faktury VAT załączone przez powoda do pozwu, będące podstawą żądania zapłaty wynagrodzenia, zostały wystawione za okres od sierpnia 2015 r. do grudnia 2015 r., a zatem za okres, w którym zgodnie z twierdzeniami strony pozwanej, umowa jeszcze obowiązywała, a co za tym idzie pozwany był obowiązany do świadczenia wzajemnego w postaci zapłaty wynagrodzenia za ilość zużytej energii elektrycznej. Pomiędzy stronami poza sporem pozostawała okoliczność wykonywania umowy przez powoda w okresie objętym żądaniem pozwu. Strona pozwana nie kwestionowała także wskazanej w fakturach VAT ilości zużytej przez nią energii elektrycznej, wobec czego zaktualizował się po stronie pozwanej obowiązek zapłaty wynagrodzenia.

Tym samym, w ocenie Sądu, za zasadne uznać należy wystawienie przez powoda faktur VAT, tytułem zużycia energii elektrycznej przez pozwanego w okresie od sierpnia do grudnia 2015 roku. Zatem za zasadne uznać należy, iż powodowi przysługuje od pozwanego wynagrodzenie w łącznej wysokości 7.777,20 zł.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 535 k.c. w zw. z art. 555 k.c., zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 7.777,20 zł, zgodnie z żądaniem pozwu.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Data początkowa, od której powód domagał się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

Podstawa zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych wynika z art. 4 w zw. z art. 4a w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8. marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2016 poz. 684). Podkreślić należy, iż mimo, że umowa o świadczenie przewozu przesyłek została zawarta przez strony przed

nowelizacją ww. ustawy (tj. przed dniem 1. stycznia 2016 r.), to zgodnie z treścią przepisów intertemporalnych (art. 56 ustawy z dnia 9. października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 1830), przepisy tej ustawy, w zakresie żądania odsetkowego pozwu, znajdują zastosowanie w brzmieniu obowiązującymi obecnie. Do odsetek od czynności prawnej bowiem, za okres po dniu wejścia w życie powyższej ustawy, należy stosować przepisy aktualnie obowiązujące, czyli także art. 4a ww. ustawy, który wyłącza stosowanie przepisu art. 481 § 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804). Na kwotę zasądzoną od pozwanego składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 1.800,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 300,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

Sędzia Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pozwanemu.